

«Remors de Tarragona» d'Ariadna Barberà Madrid

Relat guanyador del concurs [«Imagina un amor»](#) en la categoria de 16 a 18 anys de l'edició 2021.

Les onades eren la seva eterna companyia. Mentre perdia la seva mirada a l'horitzó; mentre la seva ment volava lluny; acompanyava, de manera dolça, una fresca brisa aquella alba d'un matí d'estiu. El so llunyà d'un cant a guitarra, que sonava al vent, i uns petits versos que li havien dedicat, van començar a escalfar-li de nou el cor:

“Un cop més, un cop més, anem juntes un cop més,
A zones on ningú ha arribat mai, anem-hi juntes,
D'on el temps és mort, on la moneda no importa
Anem-hi un cop més, donem-nos una oportunitat.
I ja de temps bells, escolta meva cançó amb atenció,
Quan torni d'aquell llarg viatge, tornem-hi de nou tu i jo
Perquè puguem tornar a beure de l'amor sense por,
Altre cop, altre cop, fins que l'anell reposi en el meu amor”

No ho va poder evitar. Les llàgrimes li van començar a caure rostre avall, deixant fluir un dolor que tenia encastat al pit des que ella va marxar. Aquella culpa, aquella última conversa encara li batejava dins l'enteniment, com un fantasma que li volia amamar absolutament tota la força.

Aquell matí s'havia despertat tan clar que la llum del sol rutilava amb força i s'escampava pel mar a través de les grans crestes blanques, vorejant les onades i llepant amb tendresa les roques del Miracle, on la Blanca, encara amb les llàgrimes fresques, deixava que el vent li acaricies el rostre i li fes voleiar el vestit. La seva cabellera, fosca com la nit i rinxolada, seguia el ritme mentre se li escampava com pluja per l'esquena. Amb els braços entrecreuat, es va permetre acostar-se una mica més a les onades, descalçant-se.

Quan l'aigua fresca va tocar els seus peus, ella sospirà, perdent de nou la seva mirada a l'horitzó. La nau del futur marit que esperava no trigaria ja massa dies en arribar, i a cada vegada que el sol s'alçava, ella tenia el cor més compungit i adolorit: “Senyor, feu els dies ràpids i que aquest mal tràngol passi, us ho suplico” es repetia. I deixant anar un sospir melancòlic, es calçà i començà a caminar ciutat amunt, fins a la mateixa Catedral de la ciutat:

-Atenció ciutadans de Tarragona; gràcies a la feina directa de la Santa Inquisició i després de la recerca de l'honorable Joan Malet de Flix, aquesta ciutat ha estat netejada de la pudenta presència de Bruixes amb un total de 6 acusades, que Déu nostre Senyor els hi faci pagar els mals actes i que Tarragona torni a brillar.- Es sentia pregonar al llarg del mercat.

La Blanca, en sentir-ho, se li va regirar l'estómac, i si no s'hagués repenjat contra una de les parades que hi havia, molt possiblement hagués caigut de genolls a terra. Amb un fàstic profund que li pujava de les mateixes entranyes va començar a caminar, mentre una barreja entre ràbia i tristesa se li formava al pit i amenaçava en fer-li esclatar un plor sentit.

-Saps que les males llengües diuen que la Serena tenia un amant per aquí i que justament era una dona? Valgui'm Déu si és veritat- Va fer una veïna mentre es senyava, caminant mentre entraven pel portal de la ciutat.

-Sí, xica, sí, també se'n diu que amb la seva música, a guitarra i veu, embolcallava als homes per jeure-hi. Em creuria que també ho hagués fet amb una dona. A la fi, però, ja l'han ajusticiat i no fa falta pensar-hi més- Contestava l'altre, també senyant-se mentre li passava la Blanca pel costat, que sortia.

En aquell moment, la noia no va poder fer res més que córrer. I va córrer, per ràbia, per amor, per tristesa, perquè li havien arravatat el que més estimava, perquè l'havien deixat sola com quan sa família havia mort. I va córrer, fins a arribar sense voler-ho, allí on compartien intimitats, on es sentien lliures:

"Aquí no ens buscaran, al Pont del Diable poca gent s'hi acosta i menys al bosc! Com que està maleït..." Li va dir la Serena la primera vegada que es trobaven soles quan la noia mostrava dubtes.

I allí, sola, va començar a recordar. Va recordar aquells besos robats i apassionats, que a cada un, li curaven l'ànima. Va recordar les cançons que compartien, que la Serena li cantava, a vegades acompanyada amb la guitarra. Va recordar els plors i els consols sota l'alzina que tants records abocava. Però també va recordar l'última conversa, aquella en la cel·la freda, tan hostil que veia. I la va recordar. Va recordar els canells ensangonats per les cordes, l'esquena esquerdada pel fuet, el ventre inflat pels cops i la cara, abans tan neta i clara, estireganyada de dolor. Però el que més va recordar varen ser aquelles paraules d'adéu, d'esperança i consol:

"Potser ja no et podré abraçar, ja no et podré besar, però abans que la soga s'estrenyi al meu coll, tu seràs el meu últim pensament, i pregaré per tu en aquell instant, perquè segueixis endavant i visquis per mi. Sobretot viu, perquè mentre ho facis, jo viuré en tu" I l'últim que va passar fou que es varen estar abraçades fins que el carceller la va fer fora i a ella se la van emportar.

Es va ajeure sense forces sota l'alzina, esgotada de tant de dolor, desitjant tornar-la a veure una última vegada. I mentre el plor se li feia més i més agut, del pit li va pujar un crit, un crit que s'emportà el vent, carregat de dolor i tristesa que voleïa per tota Tarragona. Però va retornar, i en aquella brisa suau va poder notar la seva olor, va notar les seves carícies, i com quan el vent es cola entre escletxes, va sentir la seva veu, dolça i clara, com un prec:

"VIU PER MI!" I la brisa es va colar entre els seus cabells; mentre ella, amb els ulls tancats i el rostre més seré, va palpar-se l'interior de la camisa, on penjava aquell anell improvisat que la seva estimada li havia regalat i que portava sempre prop del cor. I en aquell precís instant, amb una veu ferma, li respongué en forma de promesa:

-Així ho faré, amor- I repenjà l'esquena contra el tronc, gaudint de la brisa i recordant les millors èpoques al costat de la Serena, aquella jove de somriure tendre i cor generós, que va salvar-li la vida sense saber-ho i que ella, la Blanca, s'estimaria fins al final de la seva vida.